



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXX. De Amore Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

prorsus neglectum, me illâ indignum reddiderim, spero tamen, te mihi inspiraturum deinceps ardens illâ aliquando fruendi desiderium, & mihi quoque suppeditaturum media, quibus illam mereri possim.

Quae sursum sunt, querite, ubi Christus est in dextra DEI sedens. Coloss. 3.

Quàm dilecta tabernacula tua, Domine virtutum? concupiscit, & deficit anima mea in atria Domini. Psal. 83.

Qui non gemit ut peregrinus, non gaudebit ut Civis. S. Aug.

MEDITATIO XXX.

De Amore DEI.

S. Ignatius conclusit sua Exercitia Meditatione de amore DEI, quem vocat amorem spiritualem, ut ostendat, illum non consistere in quodam sensibili gustu, sed in puritate motuum animæ. Et sanè merito ita concludit, quia propositum ipsi erat animam eò deducere, ut & sibi & peccato

cato penitus moreretur, atque ita vitam novam & omnino Coelestem auspicaretur; cum scopus Exercitiorum non debeat esse alius, quam perfecta cum Deo unio, quam non nisi ipsum ex toto corde amando assequemur.

PUNCTUM I.

Præ lud. I. Constituamus nos in præsentia Dei, Beatissimæ Virginis, Sancti Angeli nostri Custodis, & omnium Sanctorum, præcipuè illorum, qui majori Deum amore prosecuti sunt, aut quibus nos speciali affectione sumus addicti.

Præ lud. II. Petamus à Deo gratiam cognoscendi bene numerum & magnitudinem beneficiorum, quæ ab ipso accepimus, ut ita nos excitare possimus ad ipsum ex toto corde amandum, & ad nos nostraque omnia ipsi integrè consecrandum.

Confidera igitur, quanta poteris attentione, multitudinem beneficiorum, quibus DEUS te cumulavit. Ille te amavit ab æterno, cum nihil adhuc tui esset, quod ipsum ad tui amorem allicere posset. Aut enim te respexit in nihilo naturæ; & tum nihil tui adhuc erat, quod
amore

amore dignum esset: aut te respexit in nihilo gratiæ, communi filiorum Adam massæ involutum, & ipsius hæredem peccati; & sic in te nihil erat, quod non odio dignum esset. Nihilominus tamen te amavit, repertis in se solo & in suâ bonitate te amandi motivis. Verum proinde est, DEUM, quàm diu DEUS fuit, nunquam cessasse te amare, & de te cogitare. Heu! tanto jam tempore in Mundo vivis, & tam parùm de DEO cogitasti, & fortè etiam nondum ipsum amare cœpisti! Hic DEI erga te amor minimè fuit sterilis aut otiosus; sed eò collimavit primò, ut in tempore tibi Redemptorem mitteret, qui te ex funesto peccati statu eriperet; deinde, ut te crearet, applicaturus tibi merita hujus Redemptoris.

Expende jam studiosè hoc Redemptionis beneficium. Considera, quomodo DEUS Filium suum proprium miserit in Mundum, ut te salvum redderet; quomodo hic

Homo-DEUS à primo vitæ suæ exordio usque ad mortem, juxta Patris sui mandatum, & sui in te amoris impulsus, totum se tibi tuæque saluti consecraverit, nihilque nisi propter te operatus sit. Carnem assumpsit propter te, in Mundum natus est propter te; nihil egit, nihil locutus est, nihil tulit nisi propter te; denique nec vixit, nec mortuus est nisi propter te: adeo ut noluerit superesse vel unicam sanguinis guttam in venis suis, quia totum volebat effundere propter te. Considera principaliter, quòd Cœlesti Patri suo pro te nominatim obtulerit pretium sanguinis sui, & licet pro omnibus hominibus mortuus sit, tamen te elegerit præ infinita Infidelium multitudine, qui nunquam fructum ex Sanctissima ejus morte capient, rogaveritque Patrem suum, ut merita Passionis suæ quodam speciali modo tibi applicarentur: tu verò vi hujus intercessionis, quæ utique
fin.

singularis ipsius in te amoris sincerissimum fuit argumentum, vocatus sis ad Religionem Christianam præ tot Infidelibus, & ad Religionem Catholicam præ tot Hæreticis, qui damnabuntur, quia tam infelices fuerunt, ut in errore nascerentur.

Animò deinde tecum recole omnes gratias particulares, quas in vita tua à DEO accepisti. Recognosce mille specialis circa te Providentiæ Divinæ specimina. Illa à te avertit tot pericula, quæ pro tempore & æternitate funesta tibi & exitiosa fuissent. Illa te præservavit à peccato, aut à peccati occasione, aut certè non permisit, si quidem contra ipsius inspirationes in aliquam te coniecisti, ut in illa perires, quemadmodum pluribus aliis accidit, qui, tametsi minùs culpabiles quàm tu, irreparabili suò damnò nunc scopus esse coguntur æternæ vindictæ, cum interim tu sis argumentum immensæ ipsius

misericiordiæ. Si infertus es statui Religioso, recogita admirabiles Divinæ Providentiæ industrias, quibus te ad illum deduxit; & fanè deprehendes mille paternæ ipsius erga te bonitatis effecta.

Postquam hæc & plura alia beneficia ita ponderasti, conare omni studiô excitare cor tuum ad amorem & ad gratam memoriam erga DEUM summum tuum Benefactorem; & ut hoc re ipsa testeris, te ipsum DEO offeres, & dices: Accipe, Domine, meam libertatem: ego tibi offero animam meam, corpus meum, memoriam meam, intellectum meum, & voluntatē meam: quidquid habeo vel possideo, id à te habeo; id tibi ex toto corde restituo, & intra manus tuas integrè depono: nihil penitus retinebo, quod tuo servitio non impendam, ut ita meum in te amorem demonstrarem. Da mihi tantum, Domine, sanctam tuam gratiam, & factus sum dives.

PUNCTUM II.

CONSIDERA: DEUM his beneficiis, quibus se ipsum tibi quodammodo dedit, non contentum, se adhuc quotidie tibi dare in suis creaturis, quibus esse, vitam, & omnes, quas habent, perfectiones communicavit. Assuesce igitur, DEUM intueri in creaturis, siquidem in eis re vera est, & quod sequitur, dum suas tibi creaturas dat, etiam se ipsum dat. Ille in primis est in suis creaturis per suam essentiam, quæ magis ipsarum naturæ inest, quàm anima tua tuo corpori. Inest illis per suam potentiam, quia non tantum ipsis dat virtutem agendi, sed ipse plus agit, quàm illæ ipsæ, cum agat ut causa principalis; ita ut DEUS te magis illuminet cum Sole, quàm Sol ipse; magis te calefaciat cum igne, quàm ignis ipse; magis te nutriat cum cibus, quàm cibi ipsi. Denique illis inest per suam bonitatem &

Q5

pro-

providentiam , illas gubernando & applicando ad tua servitia , dirigendo illarum actiones ad te & propter te. Si igitur lumen accendit in Sole , id facit , ut te irradiet; si calorem inferit igni , id fit , ut te calefaciat; si saporem largitur cibis , id évenit , ut te nutriant.

Ex his tribus modis, quibus DEUS inest omnibus rebus , tres deduces conclusiones. 1. SI DEUS tibi se præsentem reddit in omnibus creaturis , tu igitur conari debes te ipsi quoque præsentem reddere in omnibus creaturis , illum in eis intuendo & quærendo. 2. Uti nunquam debes his creaturis nisi ad gloriam & servitium DEI , & sicut ipse non agit in illis nisi propter te , ita tu non debes agere cum illis nisi propter ipsum. 3. Si quid boni gratique experiris in operationibus creaturarum , ex. gr. pulchritudinem in luce , commodum in calore , saporem in cibis , id totum tribuendum est DEO , non crea-

creaturis, & cogitandum, te longè plus boni haurire ex illo, quàm ex istis. Atque ita animum, quàm poteris, gratissimum exhibebis ob omnia, quæ accipis, beneficia, & gratias DEO summas ages pro te, & pro tot ingratis, qui ne quidem de hoc cogitationem concipiunt. Cavendum præterea summopere erit, ne creaturis abutaris, ne te ipsis nimium affigas, aut velut instrumenta ad peccandum usurpes; esset enim turpissima ingrati animi nota, beneficia DEI in ipsius detorquere offensam. Denique has ipsas creaturas debes quandoque ipsi offerre in sacrificium, illis te privando ex ipsius amore.

Nos ergo diligamus DEUM, quoniam ipse prior dilexit nos. i. Joan. c. 4.

Serò te amavi. pulchritudo tam antiqua, & tam nova, serò te amavi! S. Aug.

Jubes te, Domine, diligere me; da, quod jubes, & jube, quod vis. S. Aug.

*Causa diligendi DEUM DEUS
est, modus sine modo.*

CONSIDERATIO X.
*De Conversatione, Visitationibus,
& Recreationibus.*

De Conversatione.

I. **N**ihil tanti est ponderis, nihilque tam difficile, quam bene recteque versari inter homines, eorumque familiari consuetudine uti. Justam dicendi causam habuit vir quidam sanctitate conspicuus: quoties inter homines fui, minor homo redii, id est, minus rationabilis & perfectus. Ita etiam S. Jacobus nos docet, quod, qui non offendit in lingua, perfectus fit vir; cum moraliter impossibile sit, multa loqui, & non multos committere defectus. Nisi tibi ipsi blandiaris, bona fide fateberis, majorem tuis confessionibus materiam suppeditari ex tuis discursibus & familiaribus colloquiis,
&